

אנגלי שרכש בחולה גומא עבור תעשיית הכובעים הטרופיים, ופרידמן היה המתווך בינו לבין הבדואים (האנגלי הזה נתן לו במתנה אקדח שאני זוכרו היטב).

הדיליזיאנס הראשון במטולה היה שלו, עוד מהימים שלפני המלחמה. היה עורך נסיעות עם הדיליזיאנס בין צפת לצידון.

כאשר נשדדו בהמות העבודה שלנו בהובלת היבול הראשון מן השדה, היה זה פרידמן עם שני איכרים נוספים שיצאו בלא היסוס לחיפושים, הגיעו עד מגידל שמש והביאו את הגזילה הביתה.

כשקיבלתי צו התיצבות לעבודת הצבא התורכי היה זה פרידמן שרכב לצידון עם אבא ואיתי. אבא חזר הביתה ופרידמן שהה איתי בצידון, נעדר מביתו בשל כך בחג הפסח, עד ששחררתי הביתה.

יום אחד בפשיטה של הצבא התורכי נאסרו במטולה שמונה אנשים. אני עצמי התחמקתי ברגע האחרון, ממש במקרה. בבדיקת התעודות, אותן תעודות אוסטריות, התברר שבידי כולם תעודות מזויפות. האנשים הובלו לצידון, למשפט. ופרידמן? יצא לעזור, כמו תמיד. היו לו הקטרים שלו בצידון, אבל הפעם ללא הועיל. האנשים נשפטו לגלות בחומס ונשלחו לשם דרך דמשק.

ובצידון, היה מי ששם בינתיים עין רעה על פרידמן. אמרו לו: "הנה אתה בא מדי פעם עם אנשים, משתדל למענם, ומתברר שהם פושעים". ולקחו גם אותו... לפרידמן היה שחרור מהצבא התורכי בזכות תפקיד דתי כלשהו במושבה.⁴¹

ביטלו את השיחרור הזה, דנו אותו ושלחו אותו לגלות לחאלב בצפון סוריה. שם הוא חלה קשה. (מאז ומתמיד היה אדם לא בריא ביותר, היה לו אולקוס או משהו דומה לזה). שכב בבית חולים. הרצפלד ובן-יעקב שהיו בדמשק, עשו הכל כדי לעזור לו. אשתו של פרידמן הגיעה לחאלב אחרי שנאספו תרומות לממן נסיעתה. דבר לא עזר, ופרידמן נפטר בחאלב וניקבר שם. הרצפלד ובן-יעקב השתדלו להביא אותו לקבורה בארץ, בלא הצלחה. כך מת האיכר מאיר פרידמן שעשה כל כך הרבה למען הצלת אנשים בתקופת מלחמת-העולם הראשונה.